

Speciallægeuddannelsen til debat – igen

Dansk Kirurgisk Selskab

Afdelingslæge Jens G. Hillingsø, overlæge Lars Bo Svendsen & ledende overlæge Svend Schulze

De forskellige specialer defineres i dag blandt andet ved en række fagområder. Dette selv om det ikke umiddelbart fremstår som den oprindelige baggrund for oprettelsen af fagområderne, hvilket måske svarer meget godt til den faglige udvikling med krav om øget specialisering [1]. Imidlertid efterlader det en række uløste problemer omkring efteruddannelse, certificering og dokumentation af de til fagområdet hørende kompetencer.

Fagområderne karakteriseres i Speciallægekommissionen bl.a. som følger: At læger med dokumenteret kompetence arbejder inden for et snævert klinisk område, som ikke er dækket af et godkendt speciale. At uddannelsen inden for fagområderne ikke er formaliseret, men kan være baseret på retningslinjer udarbejdet af det videnskabelige selskab, er af begrænset størrelse og findes ved både funktionsbærende og højt specialiserede enheder. At der kan forekomme overlap mellem specialer.

I kirurgi er følgende fagområder foreslået: kolorektal kirurgi, børnekirurgi, mammakirurgi samt endokrin og øvre kirurgi.

I den nyeste speciallægeuddannelse er forløbet afkortet betydeligt, kravet til kompetencer i tilgrænsende specialer er mindstekrav, og tidligere månedlange ophold er afløst af kortere fokuserede ophold. Herudover er der nu fra regionernes side rejst krav om en fireårsregel, som yderligere vil reducere muligheden for en evt. sideuddannelse [2]. I vores øjne har den ovenfor beskrevne indskrænkning af uddannelsen medført, at der må stilles spørgsmål til opnåelsen og vedligeholdelsen af de for specialet nødvendige kompetencer. Dette betyder, at definitionen af fagområder er helt central, og nogle

vil hævde nødvendig for færdiguddannelsen til funktioner på regionsafdelinger og højt specialiserede afdelinger.

Med baggrund i ansættelsen af tre speciallæger i Region Midt med henblik på uddannelse i fagområdet kolorektal kirurgi er det blevet endnu mere klart, at uddannelsen i fagområderne skal formaliseres. Der eksisterer ikke en stillingskategori, som giver mulighed for dette, idet afdelingslægestillinger er tidsbegrænsede og dermed kan virke blokerende på netop de afdelinger, der er velegnede til fagområdeuddannelsen på regionsniveau og på højt specialiseret niveau. Yngre Lægers bestyrelse har tidligere fastslået, at uddannelsen i fagområderne »altid skal ske i minimum samme charge som den oprindelige faste ansættelse, hvorfra der eventuelt kan bevilges orlov. Ansættelserne kan altså ske i både afdelings- og overlægestillinger« [3].

Det er vores opfattelse, at fagområdeuddannelsen skal lægges i fastere, mere formaliserede rammer: Der skal skabes stillinger, der kombinerer forløb på højt specialiserede og enheder med hovedfunktion. Behovet for antallet af stillinger i de enkelte fagområder skal analyseres og styres centralt fra. De videnskabelige selskaber skal sikre sig, at alle aspekter af specialet er dækket af fagområder. Der skal være ensartede retningslinjer for certificering og vedligeholdelse af kompetencer. Uddannelsesansvaret og dermed også det økonomiske ansvar skal være placeret i Sundhedsstyrelsen. Dansk Medicinsk Selskab skal bistå selskaberne med ensartede retningslinjer.

Et andet problem med etableringen af fagområder som afsløsning for en bred specialistuddannelse skal imidlertid også analyseres. Dækker fagområdet »øvre kirurgi« f.eks. lever- og pancreaskirurgien i tilstrækkelig grad? Er endoskopi og traumatologi tilgodeset i den nuværende uddannelse? Der er således behov for en gennemgang af specialistuddannelsen endnu en gang og specielt behov for allokeringen af resurser til denne, herunder til etablering af stillingskategorier, som afspejler, at der er tale om efteruddannelse af speciallæger.

Korrespondance: Jens G. Hillingsø, Kirurgisk Afdeling C, Abdominalcenteret, Rigshospitalet, DK-2100 København Ø. E-mail: jenshillingsoe@dadlnet.dk

Interessekonflikter: Ingen

Litteratur

1. Definition af fagområder. www.dms.dk/app/plsql/dms/dec/2007.
2. Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Bekendtgørelse nr. 155 af 07/03/2006 Ændring af bekendtgørelse om uddannelse af speciallæger. København: Sundhedsstyrelsen, 2006.
3. Yngre Læger Referat af repræsentantskabsmødet 27. april 2006. Ad pkt. 5: Overvejelser om særskilte stillinger til brug for fagområde og subspecialisering. København: DADL, 7. april 2006. www.laeger.dk/portal/page/portal/LAEGERDK/LAEGER_DK/POLITIK/BERETNINGER/BERETNINGER_YL/Bestyrelsens%20skriftlige%20beretning%202006/dec/2007.

Har den nye speciallæge et andet behov for efteruddannelse?

